

Έφυγε και ο Γιώργος Τσάμης. Ο μαθηματικός, ο Δάσκαλος και ο λαϊκός αγωνιστής. Τον θυμάμαι πριν πενήντα χρόνια. Έκανα κι εγώ τότε δυο μήνες περίπου φροντιστήριο για τη Φυσικομαθηματική. Μου σύστησαν ένα μικρό φροντιστήριο στην οδό Θεμιστοκλέους. Εκεί γνώρισα δυο σπουδαίους ανθρώπους: Το φυσικό Φιλίππου και το μαθηματικό Τσάμη. Ήταν ένα «φροντιστήριο» με ξεστή ατμόσφαιρα. Όποιος μπορούσε και όποιος ήθελε πλήρωνε δίδακτρα.

Θυμάμαι τη λαμπρή διδασκαλία του Τσάμη. Ορμητικός, σαφής, με νεανικό ενθουσιασμό μας οδηγούσε μέσα στο λαβύρινθο των μαθηματικών σχέσεων. Μετά χαθήκαμε. Εγώ φυλακή, αυτός με τη δίκη Μπελογιάννη. Βασανίστηκε άγρια, αλλά δε λύγισε. Τον συνάντησα ξανά μετά την πτώση της δικτατορίας. Μεγάλος πια, κι ωστόσο διατηρούσε την ορμή και την αισιοδοξία του νέου ανθρώπου που είχα γνωρίσει πριν από τριάντα χρόνια.

Πιστός στις ιδέες του, δεν είχε υποκύψει, όπως τόσοι άλλοι, στη γοητεία του χρήματος. Πάντοτε δραστήριος στα συνδικαλιστικά, πάντα να μελετά και να διατυπώνει προτάσεις για την αναμόρφωση της παιδείας, πάντοτε ζωηρό το ενδιαφέρον του για μια υλιστική κατανόηση των μαθηματικών.

Συναντιώμασταν συχνά σ' ένα φωτοτυπείο. Χαιρόμασταν όταν έβλεπε ο ένας τον άλλο. Τελευταία μου είχε δώσει μια μελέτη, όπου συνδυάζε την παιδαγωγική μέθοδο με την υλιστική κατανόηση των μαθηματικών.

Έφυγε και ο Γιώργος Τσάμης, αθόρυβα, όπως τόσοι και τόσοι της γενιάς της Αντίστασης και των μετέπειτα κοινωνικών αγώνων. Αλλά η μνήμη του θα μείνει πάντοτε ζωντανή, σε όσους είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν.

**Ευτύχης Μπιτσάκης**